

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 18CoE/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416211482
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1416211482.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Tótha a členov senátu JUDr. Paulíny Pacherovej a JUDr. Beaty Trandžíkovej, v exekučnej veci oprávnených: 1/ Slovenská produkčná, a. s., Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 35 843 624, 2/ MAC TV s. r. o., Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zast. Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti povinnému: SATRO, s. r. o., Hodonínska 25, 841 03 Bratislava, IČO: 31 335 161, zast. STANO a partneri s. r. o., Nám. 1. mája 16, 811 06 Bratislava, pre vymoženie uloženej povinnosti zdržať sa retransmisie televíznych programových služieb Prima (family), Prima love, Prima COOL, Prima ZOOM, Prima MAX, na ktorých retransmisiu nemá udelený súhlas pôvodného vysielateľa FTV Prima, spol. s. r. o. v súlade s ustanovením § 17 ods. 1 písm. c) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov, trovy konania a trovy exekúcie vedenej súdnym exekútorom doc. JUDr. Peter Molnár, PhD., so sídlom exekútorského úradu ul. Kupeckého 29, 040 01 Košice, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 16Er/3244/2016-94 zo dňa 12.04.2017, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave, uznesenie Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 16Er/3244/2016-94 zo dňa 12.04.2017 v prvom výroku **m e n í t a k**, že exekúciu **z a s t a v u j e**.
- II. Krajský súd v Bratislave, odvolanie povinného voči druhému výroku uznesenia Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 16Er/3244/2016-94 zo dňa 12.04.2017 **o d m i e t a**.
- III. Povinnému sa priznáva plný nárok na náhradu trov konania voči oprávneným v 1/ a 2/ rade, ktorí za ich náhradu zodpovedajú spoločne a nerozdielne.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie (ďalej aj „exekučný súd“), konajúci osobou sudcu, prvým výrokom zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie a druhým výrokom zamietol návrh povinného na povolenie odkladu exekúcie.

1.1. V odôvodnení uznesenia uviedol, že sa nestotožnil s tvrdeniami povinného o existencii dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b) resp. písm. l) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok, ďalej „EP“), ktoré povinný videl v tom, že návrh na exekúciu bol podaný predčasne, nakoľko oprávnení nepreukázali porušenie povinnosti nepeňažného plnenia povinným. Konštatoval, že pri posudzovaní súladu exekučného titulu so zákonom exekučný súd skúma formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu. Formálna vykonateľnosť znamená vykonateľnosť z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo rozhodnutie (exekučný titul) vydané. Materiálna vykonateľnosť predstavuje predpoklady stanovené právnou úpravou upravujúcou tvorbu exekučného titulu, z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - určitosti, zrozumiteľnosti, presnosti označenia subjektov práv a povinností, vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať.

1.2. Exekučný súd dospel k záveru, že predložený mu exekučný titul, ktorým je uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 37Cb/88/2016-177 je opatrený doložkou vykonateľnosti (pozn. v uznesení nesprávne uvedené právoplatnosti) dňa 22.09.2016, a spĺňa všetky náležitosti z formálnej, ako aj z materiálnej stránky, aby mohol byť vykonateľný. Poukázal na to, že inštitút návrhu na zastavenie exekúcie nepredstavuje ďalší opravný prostriedok voči rozhodnutiu súdu vydanému v základnom konaní. Exekučný súd nedisponuje právomocou preskúmať skutkové závery, ku ktorým došli súdy v základnom konaní. Tvrdenia, ktoré povinný uvádza v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 07.02.2017, sú tvrdeniami, ktoré mal namietat' v základnom konaní sp. zn. 37Cb/88/2016 vedenom na Okresnom súde Bratislava I, nie v exekučnom konaní. Úlohou exekučného súdu nie je preskúmať rozhodnutia vydané v základnom konaní z hmotnoprávnej stránky, ale výlučne postupovať v súlade s Exekučným poriadkom. Na základe vyššie uvedených skutočností exekučný súd rozhodol tak, že návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b) a 1) EP ako nedôvodný zamietol.

1.3. Vo vzťahu k návrhu povinného na povolenie odkladu exekúcie exekučný súd uviedol, že aj tento návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko nemožno očakávať zastavenie exekúcie pre absenciu zákonných podmienok citovaných v ustanovení § 56 ods. 2 EP.

2. Uznesenie v celom rozsahu, prostredníctvom právneho zástupcu, napadol v zákonnej lehote odvolaním povinný, z dôvodov definovaných § 365 b), d), f), h) zákona NR SR č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“). Napadnutému uzneseniu vytýkal, že súd prvej inštancie neprihliadol na podstatné skutkové tvrdenie povinného, ktorým je podanie odvolania voči exekučnému titulu, v dôsledku čoho nemohol nadobudnúť právoplatnosť. Exekučný súd vec nesprávne právne posúdil, keď v odôvodnení uznesenia konštatuje, že rozhodnutie je opatrené doložkou právoplatnosti. Všetky argumenty voči nedôvodne nariadenému neodkladnému opatreniu (exekučnému titulu) povinný uplatnil v odvolaní. Oprávnení nepreukázali porušenie neodkladného opatrenia povinným. Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný predčasne, pričom šikanóznym výkonom práva zo strany oprávnených je už samotný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolateľ namietal, že exekučný súd v bodoch 11 a 12 odôvodnenia aplikoval nesprávne (už neplatné) ustanovenia Exekučného poriadku a nekonal podľa možností daných novelou EP prijatou zákonom č. 2/2017 (§ 61k). Poukázal na rozhodnutie ÚS SR č. k. II.ÚS 545/2010-15, podľa ktorého exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania. Rozhodnutiu ďalej vytýkal nedostatok riadneho odôvodnenia vyplývajúci z § 220 ods. 2 CSP. Mal za to, že exekučný súd sa skutkovo a právne nevysporiadal s celým uplatneným nárokom, keď v odôvodnení bodu 12 rozhodnutia bližšie nezdôvodnil ust. § 57 ods. 1 písm. g) EP, už neúčinného v čase jeho vydania (pozn. odvolateľ zrejme má na mysli § 57 ods. 1 písm. b/ a bod 11 rozhodnutia). Chybný je aj záver exekučného súdu v bode 9 odôvodnenia, že uznesenie je opatrené doložkou právoplatnosti. Vykonávané uznesenie bolo zo strany povinného napadnuté odvolaním a nie je právoplatné. Vo vzťahu k odkladu exekúcie povinný argumentoval tým, že oprávnení si exekučným titulom uplatňujú domnelé právo, voči ktorému sa povinný nemohol brániť. Neodkladný výkon exekúcie bude mať na majetkovú sféru (hospodársky chod) povinného negatívny dopad. V odvolacom návrhu povinný žiadal, aby vecnú nesprávnosť uznesenia napravil súd prvej inštancie zrušením celého uznesenia autoremedúrou podľa § 376 CSP, alebo aby napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil odvolací súd a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Oprávnení v 1/ a 2/ rade, prostredníctvom právneho zástupcu, v písomnom vyjadrení k odvolaniu, navrhli napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť. K odvolacej argumentácii povinného uviedli, že exekučný súd je oprávnený podriaďiť exekučný titul prieskumu jeho súladu so zákonom len z hľadiska formálnej vykonateľnosti. Materiálnu (hmotno-právnu) správnosť titulu nie je oprávnený preskúmať. K argumentácii povinného rozhodnutím ÚS SR č. k. II.ÚS 545/2010-15 poukázali na rozdielnosť kauzy, pre ktorú rozhodnutie nie je v prejednávanej veci aplikovateľné. Oprávnení uviedli, že v povinným cit. uzn. ÚS SR bol predmetom prieskumu exekučného súdu rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, čo v prejednávanej veci nie je. Vo vzťahu k argumentácii povinného nedostatkom právoplatnosti exekučného titulu oprávnení uviedli, že exekučný súd v napadnutom uznesení správne citoval ust. EP, z ktorých vyplýva, že exekučným titulom je iba vykonateľné (nie aj právoplatné) rozhodnutie. Z celkového obsahu rozhodnutia musí byť odvolaciemu súdu zrejmé, že odkaz na doložku právoplatnosti v odôvodnení uznesenia predstavuje „inú zjavnú nesprávnosť“ ktorá nemá povahu vady zakladajúcej odvolací dôvod. Exekučný titul, ktorým je uznesenie o nariadení neodkladného oparenia nadobudlo vykonateľnosť okamihom jeho doručenia povinnému. Oprávnení mali za to, že exekučný

súd sa dostatočne vysporiadal tak z návrhom povinného na zastavenie exekúcie, ako aj s návrhom povinného na odklad exekúcie. Oprávnení zotrvali na tvrdení, že povinný porušil povinnosť vyplývajúcu mu z exekučného titulu a mali za to, že dôkaz opaku zaťažuje povinného. Oprávnení sa nestotožnili ani s argumentáciou povinného o negatívnom dopade bezprostrednej exekúcie na majetkovú sféru povinného, nakoľko jej môže povinný predísť sám tým, že nebude porušovať uloženú mu povinnosť. Vo vzťahu k tvrdeniu povinného o aplikácii nesprávnej právnej normy exekučným súdom oprávnení poukázali na prechodné a záverečné ustanovenia § 243h EP, z ktorých vyplýva aplikácia doterajších právnych predpisov na konania začaté pred účinnosťou novely č. 2/2017 Z. z., t.j. pred 1.4.2017, pokiaľ zákon neustanovuje inak. Exekučný súd preto správne aplikoval ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.3.2017. Navrhli, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne a oprávneným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Právni zástupcovia účastníkov v následnej písomnej replike (č. l. 150/153) a duplike (č. l. 165/170a) zotrvali na predchádzajúcej vecnej argumentácii voči napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie ako aj na uplatnených odvolacích návrhoch.

5. Oprávnení v podanej duplike namietli nárok povinného na náhradu trov exekučného konania, ktorý označili za nedôvodný. Poukázali na skutočnosť, že nárok na náhradu trov exekučného konania sa riadi ustanovením § 200 ods. 1 veta druhá a tretia Exekučného poriadku v znení do 31.3.2017, v zmysle ktorého, oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Povinný má nárok na náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so vznesenými námietkami proti exekúcii, ak sa námietkam vyhovel (§ 50). Nárok povinného na náhradu trov exekučného konania podľa oprávnených nie je daný ani v prípade zastavenia exekúcie, pre nedostatok procesného zavinenia zastavenia zo strany oprávnených. Na podporu svojho tvrdenia poukázali na rozhodnutie NS SR č.k. 6M Cdo 4/2010.

6. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 3.10.2017 povinný predložil dôkaz preukazujúci zánik exekučného titulu, a to zmeňujúce rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Cob/141/2017-237 zo dňa 22.8.2017. Označeným rozhodnutím Krajský súd v Bratislave, konajúci o odvolaní žalovaného (povinný) voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č.k. 37Cb/88/2016-177 zo dňa 11.9.2016 (ktoré v prejedávanej veci vystupuje ako exekučný titul) zmenil napadnuté uznesenie tak, že návrh žalobcov v 1/ a 2/ rade (oprávnení) na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolanie podané oprávnenou osobou smeruje voči rozhodnutiu sudcu vydanému v exekučnom konaní (v právnom režime CSP), voči ktorému je v prvom výroku odvolanie prípustné (§ 58 ods. 5 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31.3.2017), zatiaľ čo voči druhému výroku napadnutého rozhodnutia odvolanie prípustné nie je (§ 56 ods. 8 Exekučného poriadku, v cit. znení).

8. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - CSP v spojení s § 470 CSP) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu a v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že vo vzťahu k prvému výroku napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Vo vzťahu k druhému výroku napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje všeobecnú neprípustnosť odvolania, ktorá v tejto časti bráni jeho vecnému prejednaniu.

9. Pokiaľ ide o aplikáciu právnej normy rozhodnej pre prvoinštančné ako aj odvolacie konanie odvolací súd uvádza, že vzhľadom na dobu začatia exekučného konania (dňa 23.12.2016 - doručením návrhu súdnemu exekútorovi), je v zmysle intertemporálneho ustanovenia § 243h ods. 1 EP, potrebné na prejednávanú vec aplikovať Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.3.2017, tak ako to správne ustálil aj súd prvej inštancie. V prejedávanej veci nie sú splnené procesné podmienky (výnimky definované §§ 243i až 243k EP) na čiastočnú aplikáciu novej právnej normy (účinnnej od 1.4.2017). Odvolaciu námietku povinného o aplikácii nesprávnej právnej normy (neúčinného znenia Exekučného poriadku) súdom prvej inštancie, preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

10. Podľa § 57 ods. 1 písm. b) EP, v znení účinnom do 31.3.2017, exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

11. Odvolací súd má z obsahu spisu bez pochybností preukázané, že v priebehu odvolacieho konania nastala právna skutočnosť zakladajúca neodstrániteľnú prekážku ďalšieho trvania a výkonu exekúcie na majetok povinného, ktorú odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní nemôže opomenúť. Touto skutočnosťou je zánik exekučného titulu, ku ktorému došlo rozhodnutím o odvolaní podanom povinným (ako žalovaným) v titulovom konaní.

12. Odvolací súd má z obsahu spisu preukázané, že exekučným titulom, predloženým súdu prvej inštancie na vykonanie v exekúcii, je neodkladné opatrenie vydané Okresným súdom Bratislava I uznesením č. k. 37Cb/88/2016-177 zo dňa 11.9.2016, ktorým bola povinnému uložená povinnosť zdržať sa retransmisie televíznych programových služieb Prima (family), Prima love, Príma ČOOL, Prima ZOOM, Prima MAX, na ktorých retransmisiu nemá udelený súhlas pôvodného vysielateľa FTV Prima, spol. s r. o., v súlade s ustanovením § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov. Rozhodnutie je opatrené doložkou vykonateľnosti dňom 22.9.2016. Povinný vystupujúci v titulom konaní v procesnom postavení žalovaného napadol uznesenie (exekučný titul) odvolaním.

13. Odvolací súd uvádza, že právoplatnosť nie je nevyhnutná vlastnosť exekučne vykonávaného rozhodnutia, ako správne argumentujú oprávnení, nakoľko právnym predpokladom na výkon exekúcie je vykonateľné (a nie súčasne aj právoplatné) rozhodnutie.

14. Právne zastúpenému povinnému je zrejmé, že právny poriadok v ustanoveniach procesného predpisu upravujúceho občianske súdne konanie (ktorým bol pôvodne zákon NZ ČSR č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) a s účinnosťou od 1.7.2016 zákon NR SR č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, pozná a upravuje (pôvodne predbežne, teraz) vykonateľné rozhodnutia, ku ktorým patrí aj uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia.

15. Civilný sporový poriadok ani Exekučný poriadok exekvovateľnosť súdneho rozhodnutia nepodmieňujú nadobudnutím jeho právoplatnosti. V prípade neodkladného opatrenia to vyplýva už z jeho samotnej podstaty, ktorá sleduje zabezpečenie bezprostrednej a okamžitej súdnej ochrany ohrozeného práva žalobcu. Neodkladné opatrenie je aj pred nadobudnutím právoplatnosti spôsobilým exekučným titulom. Súčasne je však potrebné dodať, že vlastnosť rozhodnutia, ktorou je jeho vykonateľnosť, musí byť splnená po celú dobu trvania exekúcie. V prípade jej zániku v procese exekúcie (v dôsledku rozhodnutia o odvolaní, dovolaní, resp. inej skutočnosti) dochádza k strate právneho základu pre výkon exekúcie a jej ďalšie trvanie nie je možné.

16. Oprávnený nesporne môže začať exekúciu na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré v začiatku exekúcie ešte nebolo právoplatné, avšak vystavuje sa riziku jej možného zastavenia v prípade zrušenia alebo zmeny exekučného titulu v procese rozhodovania o riadnych opravných prostriedkoch (v odvolacom konaní).

17. Takýmto prípadom je aj procesná situácia, ktorá nastala v prejednávanej veci. Odvolací súd má bez pochybností preukázané, že v priebehu exekučného konania došlo k zániku exekučného titulu, čím nastala situácia predpokladaná § 57 ods. 1 písm. b) EP, zakladajúca právny dôvod na zastavenie exekúcie pre neodstrániteľnú prekážku výkonu exekúcie, ktorou je zánik exekučného titulu.

18. V prejednávanej veci rozhodnutie o odvolaní vo vzťahu k prvému výroku záviselo od posúdenia právnej otázky prípustnosti vedenia exekúcie z hľadiska existencie právneho základu na jej vykonanie.

19. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

20. Odvolací súd na základe zisteného skutkového stavu, zrejmého z obsahu spisu súdu prvej inštancie, ako aj z doplneného dokazovania dopytom na právny stav a právoplatnosť uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/141/2017-237 zo dňa 22.8.2017, (právoplatného dňom 29.11.2017) dospel k záveru, že vo vzťahu k prvému výroku uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie sú splnené podmienky na jeho zmenu pre existenciu právneho dôvodu zastavenia exekúcie definovaného § 57 ods. 1 písm. b) EP.

21. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti prvého výroku zmenil tak, exekúciu zastavil, keď mal bez pochybností preukázaný zánik exekučného titulu, na základe ktorého bola exekúcia vedená.

22. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

23. Ako odvolací súd už uviedol vyššie, právna konštrukcia odvolania definovaná ust. § 56 ods. 8 EP, v znení účinnom do 31.3.2017 obmedzuje prípustnosť odvolania voči rozhodnutiu o odklade exekúcie len na prípady, v ktorých bol odklad exekúcie povolený. Obmedzenie prípustnosti opravných prostriedkov voči určitým druhom (typom) rozhodnutí súdu prvej inštancie vyplýva z účelu, ktorý právna norma daným inštitútom sleduje. V prípade odkladu exekúcie je primárne sledovaným cieľom ochrana oprávneného pred nedôvodným povolením odkladu exekúcie. Zámerom zákonodarcu už nebolo poskytnúť ochranu povinnému voči nepovoleniu odkladu exekúcie.

24. Odvolací súd preto odvolanie povinného voči druhému výroku uznesenia súdu prvej inštancie odmietol pre jeho neprípustnosť. Podľa ustálenej judikatúry súdov SR vrátane Ústavného súdu SR odvolací súd v tomto prípade rozhoduje bez toho, aby skúmal vecnú stránku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a jemu predchádzajúce konanie.

25. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s ust. § 256 CSP, tak že odvolací súd povinnému priznal plný nárok na ich náhradu. Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou právneho zástupcu oprávnených o neexistencii právneho nároku povinného na náhradu trov exekučného konania a má za to, že tento nárok je daný.

25.1. Odvolací súd poukazuje na to, že náhrada trov exekučného konania jeho účastníkov (t. j. oprávneného a povinného) je v Exekučnom poriadku upravená len fragmentálne. Pre nedostatok komplexnej úpravy trov konania v osobitnom zákone, ktorým je Exekučný poriadok, je v zmysle § 9a ods. 1 EP, v znení účinnom do 31.3.2017, potrebné na náhradu trov oprávneného a povinného aplikovať ustanovenia § 252 a nasl. Civilného sporového poriadku. Exekučné konanie je konaním súdnym. Odvolací súd sa nestotožňuje a nepovažuje za právne relevantnú argumentáciu oprávnených, že nárok povinného na náhradu trov konania je obmedzený len na úkon námietok proti exekúcii, ak sa námietkam vyhovel. Obmedzenie nároku povinného na trovy konania len na úkon spojený s námietkami proti exekúcii, by nesporne znamenal porušenie procesnej rovnosti účastníkov (strán sporu), čo je v súdnom konaní neprípustné.

25.2. Nárok na náhradu trov súdneho konania sa spravuje zásadou procesného úspechu strany sporu (účastníka) alebo procesného zavinenia zastavenia konania (§ 256 CSP).

25.3. Pri skúmaní otázky danosti právneho nároku povinného na náhradu trov konania sa preto odvolací súd zaoberal tým, či oprávneným v 1/ a 2/ rade možno prisudzovať procesné zavinenie za zastavenie exekúcie. Pri skúmaní tejto otázky odvolací súd vychádzal z doterajšej judikatúry riešiacej súvis zrušenia exekučného titulu a vznik zodpovednosti oprávneného za trovy exekučného konania (obdobne aj trovy exekúcie) ako dôsledok procesného zavinenia zastavenia exekúcie oprávneným.

25.4. Z konštantnej judikatúry, v ktorej sa všeobecný ako aj ústavný súd touto otázkou zaoberali vyplýva, že zavinenie oprávneného za zastavenie exekúcie musí v zmysle zásad všeobecnej spravodlivosti vychádzať z toho, „či oprávnený pri náležitej opatrnosti mohol zastavenie exekúcie predvídať. Inak nie je možné aby oprávnený, ktorý podal dôvodný návrh na vykonanie exekúcie, bol zaťažovaný povinnosťou znášať a hradiť trovy exekúcie, ak svojím chovaním procesné nezavinil zastavenie exekúcie dôvodne začatej, a ak v čase začatia exekučného konania bol v dobrej viere a ani v hrubých rysoch nemohol predvídať zastavenie exekúcie.“

25.5. Náležitá opatrnosť je subjektívna kategória, avšak posúdenie či oprávnený mohol/nemohol predvídať zastavenie je objektívne, zohľadňujú sa všetky okolnosti, nielen ktoré oprávnený vedel, ale aj mohol a mal vedieť (II. ÚS 129/2018 <<http://merit.slv.cz/II.US129/2018>>-15).

25.6. V prejednávanych veciach súdy v prevažnej väčšine riešili otázku zastavenia exekúcie začatej na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré už prešlo procesom preskúmania správnosti v rámci riadnych opravných prostriedkov (resp. opravné prostriedky uplatnené neboli) a kde k zániku exekučného titulu došlo buď zo zákona (v dôsledku preklúzie) alebo až v dôsledku rozhodnutia v dovolacom konaní či v obnove konania.

25.7. Konštantná prax zaujala právny názor, že ak oprávnený v dôvodne začatej exekúcii, vykonávanej na podklade právoplatného a vykonateľného rozhodnutia nemohol s náležitou opatrnosťou predpokladať zrušenie (zánik) exekučného titulu, nemožno mu pričítať procesnú zodpovednosť za zastavenie konania ani za vznik trov konania povinného (3 MCdo 11/2009 <<http://merit.slv.cz/3MCdo11/2009>>, 6 M Cdo 4/2010, 5 MCdo/15/2011 <<http://merit.slv.cz/5MCdo/15/2011>>, 3 MCdo 10/2011 <<http://merit.slv.cz/3MCdo10/2011>>, 6 MCdo 11/2011 <<http://merit.slv.cz/6MCdo11/2011>>).

25.8. V prejednávanej veci však táto podstatná skutková zhoda (podobnosť) káuz s prípadmi definovanými v bode 25.7. splnená nie je, nakoľko predmetom exekúcie v prejednávanej veci bolo síce vykonateľné ale neprávoplatné rozhodnutie majúce povahu uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia.

25.9. Z obsahu spisu je zrejmé, že exekučné konanie začalo 23.12.2016, teda krátko po vydaní exekučného titulu, opatreného doložkou vykonateľnosti dňom 22.9.2016. V čase začatia exekúcie bol exekučný titul napadnutý odvolaním zo strany povinného (žalovaný), o čom mali oprávnení v čase začatia exekúcie vedomosť.

25.10. Exekučný titul predložený na vykonanie v exekúcii bol v čase jej začatia (23.12.2016) spôsobilým exekučným titulom, keďže zákon (§ 41 ods. 1 EP, v znení účinnom do 31.3.2017) vyžaduje pre exekvovateľnosť rozhodnutia len podmienku (vlastnosť) jeho vykonateľnosti, ktorú oprávnení splnili.

25.11. Zároveň však (čo odvolací súd považuje za podstatné a rozhodujúce) nemožno opomenúť tú skutočnosť, že v čase začatia exekúcie právne zastúpení oprávnení vedeli a mali vedomosť o tom, že exekučný titul bol napadnutý odvolaním povinného, datovaným dňom 6.10.2016 (č. I. 30/36). S poukazom na ust. čl. 11 ods. 3 základných princípov CSP, od právne zastúpených oprávnených, bolo možné dôvodne a spravodlivo očakávať schopnosť predvídať možnosť zrušenia exekučného titulu v odvolacom konaní a s tým spojený následok zastavenia exekúcie.

25.12. Právnemu zástupcovi oprávnených bolo zrejmé, že vo vzťahu k exekučnému titulu preskúmanému odvolacím súdom (v čase identickom s prebiehajúcim exekučným konaním) je možné dôvodne očakávať jeden z nasledovných zákonom stanovených spôsobov rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým je a) potvrdenie rozhodnutia - exekučného titulu (§ 387 CSP), b) zmenu exekučného titulu (§ 388 CSP) alebo jeho c) zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie (§ 389 CSP). Každý z uvedených spôsobov rozhodnutia odvolacieho súdu voči napadnutému exekučnému titulu (rozhodnutiu titulového súdu) je legitímnym, právne možným a predpokladateľným spôsobom meritórneho skončenia odvolacieho konania. Strany odvolacieho konania môžu každý z uvedených spôsobov rozhodnutia predpokladať - očakávať a ani jeden z nich nemôžu vylúčiť. Z uvedeného tak vyplýva, že oprávnení mohli v dobrej viere a v hrubých rysoch predvídať aj možnosť zániku exekučného titulu v dôsledku zmeny exekučného titulu v odvolacom konaní.

25.13. V existencii schopnosti oprávnených predvídať pri náležitej opatrnosti možnosť zrušenia exekučného titulu v odvolacom konaní s následkom zastavenia exekúcie, spočíva podľa odvolacieho súdu procesná zodpovednosť oprávnených za trovy exekučného konania právne zastúpeného povinného.

25.14. Odvolací súd má za to, že zastavenie exekúcie v prejednávanej veci tak procesne zaviniли oprávnení, ktorí síce navrhli exekúciu na základe právne spôsobilého (vykonateľného) exekučného titulu, avšak vzhľadom na súčasne prebiehajúce odvolacie konanie (o ktorom mali vedomosť) bolo a je od nich možné dôvodne a spravodlivo očakávať vedomosť o riziku možného zániku alebo zmeny exekučného titulu v odvolacom konaní, ktorá zmena môže mať priamy vplyv na výkon exekúcie. Táto skutočnosť v prejednávanej veci nastala.

25.15. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ oprávnení v prejednávanej veci očakávajú, na základe predloženého exekučného titulu poskytnutie úplnej súdnej ochrany (ktorej poslednou fázou je exekučné konanie) a nespochybujú svoj nárok na náhradu trov exekučného konania, potom je za daných skutkových okolností dôvodné a právne legitímne, poskytnúť rovnaký stupeň súdnej ochrany aj povinnému v prípade zastavenia exekúcie pre zánik exekučného titulu. Touto právnou ochranou povinného sa rozumie práve jeho nárok na náhradu trov exekučného konania, titulom procesného zavinenia zastavenia exekúcie oprávnenými. Odvolací súd preto o trovách konania povinného rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia. O výške trov exekučného konania povinného rozhodne osobitným uznesením súd prvej inštancie, v osobe vyššieho súdneho úradníka.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).